

Scénář – František Kozderka

Zpracovali žáci ze ZŠ Poděbradova, Jičín: Petra Valentová, Ema Malínská, Natálie Novotná, Laura Pokorná a Michal Strašík pod vedením Mgr. Gabriely Paulusové

HUDBA Jazz H Factor

„Hele, Kozderka, Kozderka zavřeme ho? On říká: Ty vole, už nemůžem“

Po sametové revoluci se František Kozderka hlásil na policejní stanici v Mladé Boleslavi. Vracel se z Německa, kam čtyři roky před tím emigroval. Za nedovolené opuštění republiky byl odsouzen v nepřítomnosti na 18 měsíců. Místní policisté na něj měli pořad pífku.

Na příležitost žít ve svobodné zemi tehdy čekali Kozderkovi osm let. Devizový příslib, tedy povolení vycestovat na západ, bylo vystaveno na přesné datum.

Tejden předtím, než jsem měl odjet, jednadvacátýho srpna 86, odjel jsem čtrnáctýho. Protože čtrnáctýho mně telefonovala do práce policie a obvyklá finta. Pane Kozderka, potřebovali bysme vidět váš pas, kdybyste byl tak hodnej a mohl se tady s ním zastavit. Sebrali ho vždycky předtím. Volali mi ráno v půl desátý. Tak jsem zavolal rychle mojí ženě. A říkám: Jedeme dneska.

František Kozderka věděl, že mají pár hodin náskok, než je začne policie hledat. Řekl jim totiž, že přijde pas ukázat v půl šesté. Proto si připravil další fintu. Jeli přes východní Německo. Čeští celníci jim na hranicích auto prošacovali, ale peníze schované v olejové nádrži nenašli, Kozderkovi pokračovali. Čekaly je hranice z východního do západního Německa.

Přijeli jsme na přechod Zarrentin Gudow. Když tam jedu, jsou vzpomínky hodně silný. Východní mě pustili. V západním mi řekli: Nemáte vízum platný, takže je nám líto, otočte se a jedte zpátky. A já říkám: Na to zapomeňte. Nejdřív jsem hovořil s celníkama. Říkám: Chci mluvit se šéfem. Po dlouhých obstrukcích mě odvedli za šéfem. Dlouho jsme hovořili, Jsem říkal: Podívejte se, to je jednoduchý. Bud' mi sem dáte razítko o tejden dřív vy, nebo já tady požádám o politickej azyl a podle konvencí z roku 51 ze Švýcarska jste povinen mně to poskytnout na místě. To znamená, že se musíte postarat o mě, o dceru, o ženu, jídlo, noclehy. Nebo mě pustíte, já pojedu ke kamarádovi a pak si všechno vyřídím v úřadě v Hamburku. Nakonec otevřel šuplík, vytáhl razítko, dal to tam a říká: Tak jedte.

Komunisté udělovali víza na západ pouze výjimečně. Když už měl někdo to štěstí, nechali si ve státě pro jistotu někoho z rodiny jako rukojmí.

Já měl tři děti, jednu nejmladší s námi pustili a dvě starší, sedmnáct a šestnáct nepustili. Těm jsme koupili na stejnou dobu zájezd s Čedokem do Jugoslávie. Z Jugoslávie jsme je pak dostali do Německa, což byl horror.

Iveta s Martinem do autobusu na zpáteční cestu nenastoupili. Plán, že do dvou dnů budou v Německu, se zadrhl. Jako správní pubertáči si užívali svobody bez rodičů. Utráceli za blbosti, třeba foťák vyměnili za oběd. Pak už museli spát v parku. Pokoušeli se sami neúspěšně přejít hranice.

Kozderkům nervy pracovaly. Mobily nebyly. Děti měly telefonní číslo do Hamburku, kam mohly volat z telefonní budky na ulici. Rodiče vyslali z Hamburku známého, aby je přivezl.

Bez úspěchu. Až druhý riskantní plán vyšel. Celníci zkontrolovali řidiče a děti, které držely v ruce půjčené německé pasy, nekontrolovali.

Oni měli přijet jednadvacátého, odjížděli stejně s námi a měli přijet dvacátého osmého, nic dvacátého devátého. Až začátkem října, to už jsme balili, jsme nevěděli, kde jsou? Co se děje? On se už vůbec nehlásil, neměli žádný peníze. A najednou ráno 3. října, den před mým svátkem, zvonek. Jdu otevřít a oni stáli za dveřma.

Děti si rychle našly kamarády. František Kozderka, muzikant tělem i duší, si po třech týdnech založil vlastní kapelu a muzikou se začal živit. Kozderkovi chodili na Němčinu. Jazykový kurz platil stát a probíhal šest hodin denně. Způsob výuky Františka Kozderku nadchl. Inspiroval ho po návratu k vybudování špičkové jazykové školy LINGUA v Jablonci nad Nisou.

Nás ale nadchl příběh Františka Kozderky, plný zápletek, odvahy a nečekaných obrátů. Sám František Kozderka je velmi sympatický, sdílný a plný života.

Hudba Jazz H Factor